

HAVANK

HET GEHEIM VAN DE
ZEVENDE SLEUTEL

Over het boek

De sleutels, alle zeven, zijn eigenlijk al te vinden in het voorspel dat het eerste hoofdstuk van dit Schaduw-verhaal vormt. Maar hoe vermakelijk en vernuftig de schrijver met die sleutels gegoocheld heeft, dat weet de lezer pas na het laatste, waarin een vroege haan *Victorie!* Kraait. Victorie, alweer, voor de Schaduw.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
Er klopt iets niet
Hoofden op hol
Polka mazurka
Vier vreemde vrienden
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De man uit de verte
De N.V. Meteor
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

©1978 A.W. Bruna uitgeversmij. b.v.

Omslag: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch b.v.

1979 A.W. Bruna & Zoon Utrecht/Antwerpen

ISBN 90 229 0400 8

ISBN e-book 978 90 449 6092 1

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Het geheim van de
zevende sleutel

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Voorspel in korte bedrijven

1 april...

Volgens geleerden en deskundigen, astronomen, astrologen, almanakken, scheurkalenders, journalisten, grappenmakers en uitbetalers van salarissen, was het 1 april en dus reeds volop lente.

In de meeste landen van Europa was de weersgesteldheid er danig mee in overeenstemming.

‘Beestenweer...!’ zei inspecteur Nigel Green van Scotland Yard, Londen, terwijl hij zijn kin dieper in de opgespalkte kraag van zijn regenjas schoof, zich de slappe hoed vaster op het hoofd sloeg en tegen de huilende wind en de vlagende regen in het glimmend natte asfalt van Whitehall overstak, naar de bushalte van lijn 14, om na een saaie en eentonige nachtdienst haastig naar huis te tijgen en in bed te kruipen.

‘Wat een weer...!’ zei juffrouw Miep Hazelaar, terwijl zij op de N.Z. Voorburgwal, Amsterdam, van haar fiets stapte en een speelse aprilvraag haar nevens klefnatte grauwe sneeuw tevens de druipende regenjas en de rest nagenoeg om de oren blies.

‘Mooi uitzicht vandaag, juffrouw...’ zei een voorbijganger. Juffrouw Miep Hazelaar schoof echter haastig het belastingkantoor binnen, waar het tenminste warm was en droog. Maar dat was dan ook het enige comfort dat de nazaten van Alva voor hun slachtoffer over hadden.

‘Wat een rotweer...!’ kankerde op diezelfde morgen, hoewel in Parijs, een zekere mr. Henrick de Buyt die, naar zijn voorkomen en kleding te oordelen, een Amerikaan en, volgens zijn naam, blijkbaar van Hollandse oorsprong was. Hij had een met bont gevoerde overjas aan, wat op welstand wees. Verder bezat hij, nevens een aanzienlijk fortuin, drie knappe dochters die drielingen waren en hem handen vol geld kostten, en die in één uur meer dollars baas konden dan zijn ongehuwde en dienovereenkomstig toegewijde secretaresse in een heel jaar verdiende; weshalve secretaresse voornoemd een grief koesterde tegen de drie dochters in het algemeen en tegen één ervan in het bijzonder. Die uitverkorene heette Arcadia, de tweede Belinda en de derde Celina, en in de uitgaande wereld van New York en Florida stonden zij bekend als

het A.B.C. – en verder bestond er een omgekeerde evenredigheid tussen hun frappante uiterlijke gelijkens en hun zo totaal tegenstrijdige karakters.

Henrick de Buyt zelf was een joviale vijftiger, nogal gezet en tamelijk zwaar gebouwd, en aan de verliezende hand in zijn strijd tegen de aansluitende corpulentie. Zijn verre Hollandse afstamming was nog altijd zichtbaar in zijn gelaatstreken, die om deze of gene reden aan de ‘Schutters-maaltijd’ deden denken. Kennelijk was hij momenteel echter in een slecht humeur, want hij stond te vloeken, en heel luid, en nog wel in de verheven portalen van het toch zo deftige Hôtel Crillon op de Place de la Concorde, Parijs.

‘Oh, hou je gezicht, Pa...’ zei de donkerste van de drieling ongeduldig, en schokte de fraaie schouders die echter onder een dikke laag kostbaar bont helaas onzichtbaar waren, doch niettemin de naam ‘Arcadia’ eer aandeden. ‘Ik hoop dat we aan de Côte d’Azur beter weer krijgen dan hier.’

Henrick de Buyt haalde zijn schouders op.

‘Als je zusters nog langer treuzelen, missen we ’t vliegtuig naar Nice...’

De ongehuwde en toegewijde secretaresse was reeds op weg naar de Parijse luchthaven, maar met de gewone-mensen bus van Air France, want er was niet voldoende ruimte in de ongewone-mensen bus of Rolls-Royce van Henrick en zijn drielingen. De secretaresse, met haar knoedel spichtig haar en stalen bril, haar scherpe neus en schriële mond, staarde met grimmige interesse naar het snel wisselend stadsbeeld. Maar zij haatte Parijs, want het was wuft, en zondig. Hoe de toegewijde secretaresse dat wist, was een vraag, want ze had het zeker nooit aan den lijve ondervonden.

Henrick en zijn drieling volgden in de Rolls, en van de drie knappe dochters hadden er twee een machtige kater die zij, de vorige avond en nacht, in bonte tenten verwekt hadden, met behulp van champagnecocktails, cocktails en champagne.

De gemeenschappelijke bagage volgde per taxi, behalve die van de spichtige secretaresse Dorothea Spills, oud vierenveertig jaren, waarvan twintig gesleten in de dienst van Henrick de Buyt.

Het vliegtuig vertrok met enkele minuten vertraging, van Parijs naar Nice, – in de buurt waarvan Henrick een villa bezat. Hij bezat die villa reeds enkele jaren, hoewel hij er zelden vertoefde.

Later begonnen een zekere Joram Jorkins, superintendent van New Scotland Yard; een zekere Uyttenbogaert van de Centrale Recherche in Holland en ettelijke anderen het zo bijster ‘Merkwaardig’ te vinden dat een Provençaalse hoeve, met ettelijke hectaren wijngaard, olijvenhof en ooftuin, grenzend aan de Zate en Landen van Henrick, per erfenis van een tante overgegaan waren in de handen van een zekere mijnheer...

De naam van die mijnheer luidde Charles, en zijn familienaam was dezelfde als die van de dode tante: – namelijk Carlier.

In het bekende vademecum of ‘Wie is Wie in de Onderwereld’, kon men zijn levensloop en verdere wetenswaardigheden naslaan onder de letter ‘S’ – de ‘S’ van ‘Schaduw’.

Zijn naam was versierd met veel sterren, zoals die van uitmuntende pleisterplaatsen en eethuizen in de ‘Guide Michelin’; maar de sterren waren symbolisch en vertegenwoordigden feitelijk kruisjes. Die kruisjes waren eveneens symbolisch en doorgaans tevens van doodgewoon waaibomenhout, zwart gelakt en versierd met een R.I.P. en een naam in witte verf; – en de voornaamste vindplaatsen ervan waren kerkhoven.

Tussen de beide grondbezitters, de Amerikaan Henrick de Buyt en de Provençaal Carlier, bestond twist noch vete. Men noemde elkaar zelfs bij de voornaam, en liep bij elkaar in en uit, vooral wanneer de ‘Dollarprinsessen’ in Huize de Buyt resideerden. Maar zelfs op deze eerste april, bovendien zijn verjaardag, wist mijnheer Carlier nog steeds niet welke van de drie nu de verleidelijkste was.

‘Maar,’ troostte zich mijnheer Carlier, ‘wat niet is kan nog komen, en al doende leert men veel...’

De secretaresse, Dorothea Spills, had hij echter nog nooit ontmoet.

Zij leed aan luchtziekte, en boven de Atlantische Oceaan raasde een storm. Zij was een befaamde zangeres – een ‘crooner’ — met een internationale reputatie. Volgens de reclame en haar ‘publicity agent’ was zij de ‘Beroemde Cubaanse Zangeres, Co Cacola’ maar de Cubaanse burgerlijke stand bleek later merkwaardig onwetend en slecht geïnformeerd omtrent geboorte en bestaan van deze luidruchtige burgeres. Toch bezat zij meer dan zij wel beseftte: – namelijk een dossier in de archieven van de F.B.I. of het ‘Federal Bureau of Investigation’ en van de ‘Interpol’ of ‘International Criminal Police Commission’ gevestigd te Parijs, in een modern gebouw in de Cité des Ternes.

‘Wat een weer...!’ zuchtte Co, die van New York op weg was naar Europa waar zij diverse engagements had in diverse steden, zoals Parijs en Rome, Nice en Cannes en Marseille. ‘Ik ben zo ziek als een hond.’

Zij voelde zich echter weldra heel wat beter toen zij, enkele uren later, in bed schoof. Het bed stond in een dure suite in een duur hotel in Parijs, en misschien was het slechts louter blind en stom toeval dat het dezelfde kamer was en hetzelfde bed waarin Henrick de Buyt de nacht gesleten had, ook al was het niet hetzelfde beddegoed.

Amper goed en wel in bed, nam Co Cacola de telefoon ter hand.

‘Rotweer...!’

De sjofele spreker sprak uitsluitend tot zich zelf, want de druipend natte gevels van de Horlogerie en de op schildwacht staande agent konden amper een gehoor genoemd worden.

‘En wàt een baan...!’ zei de sjofele.

Zijn regenjas lekte, en het verband tussen zijn zolen en het bovenleer was minstens problematisch; zijn stoppelbaard was minstens drie etmalen oud, en het leek niet onwaarschijnlijk dat zijn maag snakte naar warmte en vulsel.

Hij heette ‘Soepie’ – momenteel althans.

In een vergeten straatje, waar de stank en de drek van de middeleeuwen nog schenen na te geuren, schoof hij een wijntent binnen en bestelde het ontbijt dat bij zijn plunje hoorde:

‘Een halve rood...’

De waard schoof hem een fles en een glas toe.

Soepie schonk en proefde, en keek de waard verwijtend aan.

‘Ah...’ zei hij, ‘je kat heeft weer peterselie gevreten, eh...?’ Maar de waard luisterde amper.

Het rauwe vocht, een aanfluiting van de edele wijnstok, brandde Soepie op de maag. Toch riep het om deze of gene reden herinnering wakker. Hij dacht aan wuivende palmen en aan stille witte villa’s blakerend in de middagzon tussen dromerige cipressen, aan de cigales van Provence en de chicadas van Mexico, een stieregevecht in Sevilla en een vakantie op de Balearen, aan een half leuke schoener in de haven van Tunis en een landhuis in het zuiden van Engeland, aan een kroeg in Casablanca en een koffiehuis in Caïro, maar hij dacht vooral aan een blond meisje dat over enkele uren in Parijs moest arriveren.

Hij schoof de nog half volle fles weg en verliet de kwalijk riekende tent.

‘Wàt een stinkweer,’ mompelde Soepie, en hij kromde zijn rug onder het ruige geweld van wind en regen; maar hij keek tevens zorgvuldig en onopvallend uit of hij niet gevolgd werd. Hij zag echter geen spoor van een schaduw. Toch koos hij veiligheidshalve zijn weg door het lawaaierig gewoel van de Boulevard Sébastopol alvorens weer zuidelijk en in de richting van de rivier te koersen... naar de Quai des Orfèvres. En een eventuele schaduw zou het minstens vreemd hebben gevonden dat Soepie uiteindelijk heul en toevlucht zocht in een hoog en grijs gebouw aan de Seinekade, dat hij overigens door een achterdeur betrad, en dat officieel de Sûreté Nationale heette. Maar die uiteraard louter denkbeeldige schaduw zou het nog heel wat vreemder gevonden hebben dat Soepie, op de avond van diezelfde dag...

Hij was in rok, compleet met een monocle en al, en hij zat in een befaamd restaurant met kennersblik menu en wijnkaart te bestuderen. En het meisje tegenover hem was een blonde droom.

‘Bestel wàt je wilt, darling,’ zei hij glimlachend, ‘maar doe me één genoegen en bestel om ’s hemelswil geen... soep.

Een donkerblauwe Hotchkiss stond voor het Carlton Hôtel op de Place de la République in Lyon, – gereed voor een rit naar de zuidkust.

‘t Regent,’ constateerde hoofdinspecteur H. Uyttenbogaert, terwijl hij achter in de verder nog lege wagen stapte. ‘En ’t weer hier is net zo belabberd als in...’ Hij wipte plotseling uit zijn natte gemijmer op en wierp het portier weer open. ‘Ah... Manon...! Een zonnestraal in de rauwe regen, die ons van Amsterdam en Parijs af achtervolgd heeft.’

Manon kwam naast hem zitten, in de auto die Uyttenbogaert bereids als ‘de Silvèreïnse Koets’ gedoodverfd had, en trok haastig het portier dicht.

‘Bogie,’ zei Manon zuchtend, ‘Je bent een echte Hollander, want... daar ben je op weg naar de Blauwe Kust, van ’t grauwe noorden naar de zonnige zuid, en toch maar kankeren, jongens...’

Uyttenbogaert, of ‘Bogie’, schudde het hoofd.

‘Kankerpitterij,’ wierp hij tegen, ‘is ’t nationaal privilege van niemand en ’t prerogatief van geen enkel of, als je wilt, van èlk land. ‘Rouspèter’ is een Frans, ‘to grumble’ een Engels, en ‘te kankeren’ een... eh... Beneluxiaans tijdverdrijf. Ik hoor van geleerde vrienden die aan universiteiten gestudeerd hebben, dat ’t een uitlaat, dat ’t de veiligheidsklep van de Democratie is. En verder heeft een geleerde neef van mij een lam hondje met drie poten. Hij noemt het Benelux.’

‘O,’ zei Manon.

‘Ja,’ zei Uyttenbogaert, en keek op zijn polshorloge. ‘En waar is onze gemotoriseerde koetsier, jouw echtgenoot? En waar is mijne matrimoniaale koetsière, of-te-wel mijne eega? ’t Is bij half tien, en we hebben ruim vier-honderd-plus-vijf tig kilometers voor de boeg...’

‘Je eega,’ verduidelijkte Manon die, zoals doorgaans, precies wist waar iedereen zat, ‘was guldens aan ’t wisselen en dus bezig zich de doodstraf op ’t lijf te halen, terwijl ons aller vriend mijn echtgenoot Bruno Silvère ons gezamenlijk verjaardagstelegram aan de Schaduw stond op te geven.’ Zij wuifde even met een nog onaangestoken sigaret. ‘En, Bogie, als je even uit je ogen en uit ’t raam wilt kijken...’

‘Ah...’ zei Bogie.

Commissaris Bruno Silvère, de echtgenoot van Manon, kwam het hotel uit, samen met Ellie, de vrouw van Uyttenbogaert.

Geen vijf minuten later zette de Hotchkiss de banden in de laatste half-duizend kilometers van de lange rit die van Holland via Parijs naar de Côte d’Azur voerde, en naar een statige Provençaalse hoeve ergens tussen St. Paul-de-Vence en Cagnes-sur-Mer, in het Département van de Alpes Maritimes, alwaar mijnheer Charles C. M. Carlier hen, en anderen, had uitgenodigd om...

‘Teneinde,’ had hij geschreven, in de pompeuze stijl die onveranderlijk over hem kwam zodra hij, met de bril van de Deftigheid en het Decorum op de punt van de neus, zijn vulpen of zijn schrijfmachine benaderde. ‘Teneinde... als ik het zo zeggen mag... het verdubbelen van de jaren mijner meerderjarigheid te vieren en de geneugten van het erfrecht te bespiegelen, – een en ander in gepaste leut en brasserie, met keur van spijs en drank, met goede worsten en edele vlezers en verse vissen, met de gerijpte en gepurperde ouderlingen uit de wijngaard, ter besproeiing van eerstelingen uit moestuin en pluimgaard...’

‘Hij staat aan ’t hoofd van een fijne keuken,’ mompelde Bogie mijmerend, ‘zwaait een gerenommeerde pollepel en kent simpele landwijnen wier patenten-van-adel echter de blazoenen van de grote kasteelwijnen geheel en al van hun verguldsel ontdoen. Ik herinner me, bijvoorbeeld, een avond in Cassis-sur-Mer waarbij de Schaduw te voorschijn kwam met een simpele witte landwijn uit die eigen streek, ‘Fontcreuse’ genaamd...’

‘Ja,’ zei Ellie, ‘en je was zo dronken als een tor.’

‘Ja,’ zei Bogie, ‘en God zal me ervoor zegenen. En ik teken voor meer.

Dàt,' voegde hij eraan toe, kennelijk verloren in de herinnering aan schone geneugten van tong en gehemelte, 'is de welkomstdronk die ik verwacht als ik te zijner tijd de drempel van het Paradijs overschrijd. Maar daar is overigens geen haast bij.'

Inmiddels was het vliegtuig met de rijke Buyt aan boord behouden geland, op het vliegveld van Nice, alwaar een zilvergrijze Cadillac onder leiding van een chauffeur in uniform, Vader Buyt en Dochters Buyt opwachtte.

De toegewijde secretaresse volgde per plaatselijke bus, de bus die de Schaduw alereis als 'de donderbus' bestempeld had.

Co Cacula was uitgetelefoneerd, en sliep.

En, zij mocht dan een beroemde radiozangeres zijn, haar snurken was er niet minder hels om. Of misschien bestond er een causaal verband.

Eerste pleisterplaats voor de Hotchkiss: – Grenoble. Tijdens de koffie en de cognac zei Uyttenbogaert: 'Je zult zien dat 't weer donderen wordt.'

'Wat wordt...?' vroeg Manon, fronsend.

'De Schaduw,' zei Uyttenbogaert, nogal duister. 'Hij voert onveranderlijk 'gedonder' in z'n kielzog. 't Is z'n tweede natuur, denk ik. Maar de kwestie is, dat, als je op reis of op vakantie gaat om rust en vrede te genieten... je met een heel wijde boog om onze mijnheer Ceehaaceen-em Carlier heen moet lopen.'

'Bedoeling...?' vroeg Silvère.

'Ik zou er een thesis over kunnen schrijven,' zei Bogie. 'Jij en ik, en feitelijk wij alle vier, weten uit ervaring dat... Wel, dat onze vriend Carlier een soort van..., van...'

'Voorzichtig, Bogie,' waarschuwde Silvère lachend. 'Je trapt op verraderlijk ijs, want je zit naast Manon, en ze verdraagt veel, erg lankmoedig en zo, maar geen kritiek op haar Schaduw!'

'Om de bliksem niet,' zei Manon, 'Maar ik zie wat Bogie bedoelt. Mijnheer Carlier is de druppel stremsel in de zoete melk en room van de vakantie, de scheut water in de goudkleurige Patis of Pernod, die daarop meteen troebel wordt.'

'Precies,' zei Uyttenbogaert. 'Maar de vraag, waar ik geen weg mee weet en waarop ik toch weleens antwoord zou willen hebben, is deze:

– Wát is oorzaak, en wát gevolg, in dit verband? Zie je wat ik bedoel?’
‘Nee,’ zei Silvère prompt, mede namens de rest van het gehoor, ‘en ’t klinkt ongeveer net zo verhelderend als een theologisch debat want daar heb ik óók nog nooit een bliksem van begrepen.’

‘De vraag is,’ mijmerde Uyttenbogaert hardop, ‘ontstaat er bijna onveranderlijk gedonder omdat mijnheer Carlier zich ergens ophoudt, waar dan ook, of... valt ’t aan een of andere magische bestiering te danken dat hij juist altijd dáár is waar gedonder...’

Maar niemand scheen het antwoord te weten, en de Hotchkiss vervolgde weldra zijn weg, van Grenoble naar Digne en van Digne naar de kust.

In een groot Parijs ziekenhuis, het Hôtel Dieu, bij de Notre Dame, grauwde de dageraad door de vensters van een kale kamer met witgepleisterde wanden. Ontstellend bleek stak het gezicht van de patiënte af tegen de golvende weelde van haar donker haar. Zij ademde nauwelijks. Slechts nu en dan bewoog even een ooglid, een neusvleugel, of een vinger van de als uit was gesneden handen.

De jonge geneesheer op de harde stoel naast het witte ledikant stond zuchtend op, toen een oudere collega geruisloos binnenkwam. In antwoord op diens onuitgesproken vraag haalde hij even de schouders op, en schudde dan het hoofd. ‘Hopeloos,’ zei hij. ‘Ze was al te ver heen.’ Hij stak de handen in de zakken van zijn lange witte jas, en staarde zwiingend naar de bewusteloze. De oudere collega, hoofd van de afdeling waaronder ‘politiegevallen’ ressorteerden, nam een ingevuld formulier van de tafel en las het fronsend door. Hij keek op, toen de ander even kuchte en hem haastig wenkte.

Maar al hun pogingen waren hopeloos, en de patiënte overleed zonder het bewustzijn te hebben hervonden.

Als doodsoorzaak vermeldde het certificaat van overlijden: – vergiftiging, cocaïne.

De inspecteur van de Sûreté, die met het ‘geval’ belast werd, las het betreffende rapport zorgvuldig door en zat daarna geruime tijd zwiingend voor zich uit te staren, eer hij de interne telefoon vatte en enkele gegevens opvroeg. De overledene, Henriëtte Montriond, kwam niet in de archieven voor. Volgens de op haar gevonden papieren was zij zevenentwintig jaar oud, in Parijs geboren, woonachtig in de Avenue de Versailles, en oefende zij geen beroep uit. Volgens het politierap-

port, had een patrouillerend agent haar de vorige avond in bewusteloze toestand aangetroffen. Een aan de verkeerde kant geparkeerde Peugeot, in een zijstraat van de Champs Elysées, had zijn aandacht getrokken, – vooral omdat de inzittende met het hoofd op het stuur had gelegen. De inspecteur trok zijn regenjas aan en zette zijn hoed op. Vervolgens belde hij een collega, waarna zij samen op onderzoek uittrokken.

Nevens het feit dat Henriëtte Montriond enig fortuin bezat, bracht hun onderzoek slechts aan het licht dat zij in de meeste van de beste Parijse nachttenten geen onbekende, en zeker een geziene en gewaardeerde bezoeker was. Veel meer leverde het onderzoek echter niet op, – althans voorlopig niet.

‘t Is,’ zei inspecteur Merlin mismoedig, ‘altijd ’t zelfde gedonder met dit soort gevallen. De wortel van ’t kwaad... te veel geld en te weinig arbeid om handen, en onophoudelijk op zoek naar nieuwe prikkels en fellere sensatie naargelang ’t zenuwgestel afstompt. En daar heb je dan een nieuw slachtoffer, rijp voor de verdoemelijke trafiek in verdovende middelen, voor de ‘dope’-handel, zoals ze ’t aan de overkant noemen. Dan valt ze in handen van een of andere gewetenloze schoft die haar de eerste dosis verschaft... en een nieuwe wereld van genot en sensatie gaat voor haar open. Dáár kan geen alcohol en daar kan geen erotiek tegen op. Maar ze wordt wakker met een afschuwelijke fysieke en morele kater, en een kermende honger en een schrijnend gehunker naar meer en meer en meer.’

Hij haalde driftig de schouders op. ‘En wij staan er vrijwel machteloos tegenover, want uiteraard is vrijwel geen enkel slachtoffer bereid een bek open te doen. De ‘dope’-handel is de meest hermetisch gesloten kongsi die je je denken kunt. De Schaduw noemt ’t De Geruisloze Broederschap van de Witte Dood...’

Hij trapte hard en driftig op de rem, toen de wagen de Quai des Orfèvres en het gebouw van de Sûreté bereikte. Maar de bijeenkomst van de Hoge Hanzen en Pontifexen van de Fraterniteit die de Sûreté genoemd wordt, was allesbehalve geruisloos en minstens stormachtig. En het werd er ook niet beter op toen een lid van ‘Interpol’ de ceremoniën met zijn tegenwoordigheid kwam opluisteren: – want de trieste waarheid luidde nu eenmaal, dat het Geval Montriond het vierde was dat de Parijse politie in de loop van twee maanden op de schouders was gevallen. En daar waren andere voorbeelden in andere landen en steden.

Zelfs voor de rauwste rekrut en loteling was het duidelijk, dat de toch reeds zo herhaaldelijk in elkaar getrapte en uit elkaar geslagen handel in 'dope' wederom de giftige kop op had gestoken, – in Parijs, en elders. 'En daarginder, ergens aan de Middellandse Zee,' zei inspecteur Merlin nijdig, 'speelt onze mijnheer Carlier maar lekker voor luie donder, in plaats van ons een handje te komen helpen met zijn schier ongelimiteerde kennis van de Internationale Onderwereld.'

Het verwijt was echter helemaal niet rechtvaardig, want 'Luie Donder' zat ernstig de ochtendbladen te lezen... tot hij plotseling uit zijn sinistere lectuur opkeek, lange tijd peinzend en neuriënd voor zich heen tuurde, en zelfs de pas ontstoken kostelijke ochtendsigaar uit liet gaan. 'Merkwaardig,' mompelde mijnheer Charles C. M. Carlier, somtijds de Schaduw genoemd. 'Ja, hoogst...! Als we eens telefoneerden?'

Hij haalde het instrument naar zich toe en vroeg een nummer in Cherbourg... waar grote passagiersschepen uit Amerika aankomen. En mijnheer Carlier was gewoon om minstens nu en dan de lijsten met de namen van opvarenden door te kijken.

Enkele minuten later had hij iemand aan de haak: een juffrouw van onbestemde zeden, maar die deel uitmaakte van zijn wijd en zijd verspreide en gerenommeerde P.G.D. – zijn Particuliere Geheime Dienst, – ook wel genoemd de C.C.D. of 'Charles' Curiositeiten Dienst.'

'En ik heb er,' besloot hij het gesprek, 'gouden dubloenen en een zeker aantal zilverlingen voor over om die informatie machtig te worden.'

Onmiddellijk daarna belde hij Parijs.

Over de 'Route Nationale No. 7' die van Parijs uiteindelijk naar Nice voert, bewoog zich op die gedenkwaardige en regenachtige april morgen een vierwielig motorvoertuig dat voornamelijk uit blik, benzine-walm en ratels gecomponeerd scheen.

Van dit voertuig beweert de Schaduw, dat het indertijd door mr. Chris Columbus op de Indianen veroverd is, subsidiair buitgemaakt, en vervolgens naar de beschaafde wereld overgebracht om er het bestaan van de U.S.A. mee aan te tonen.

Maar de eigenaar ervan, mijnheer Polycarpus Frochot, de grote Vingergeskundige van de Sûreté Nationale, had er lang en bitter voor gespaard en was er dienovereenkomstig trots op. En misschien met reden ook nog, want het bracht hem tenslotte waar hij wezen wilde, naar de Côte d'Azur en zijn vriend de Schaduw.

En verder was Polycarpus een man nederig en ootmoedig van harte en bescheiden van inborst, daarnevens met zijn arbeidsvoorwaarden en het eraan verbonden karig loon tevreden, zodat hij bij de Algemene Verkiezingen dan ook op rechts stemde.

Het M.S. 'Ile de France' meerde aan de kade van Cherbourg.

Onder de talrijke passagiers uit de 'Nieuwe Wereld' bevond zich ook de zeer lange en zeer schrale, de Reverend Obadia Ezechiël Stiggins D.D. (Doctor of Divinity) die door een of andere lustige tovenaer uit de 'Nagelaten Papieren van de Pickwick Club' tot vlees en been gemaakt had kunnen zijn. Met de nadruk op been, echter, want het been was slechts schriel behangen met vlees, met een vlees, bovendien, van een zeer ongezonder en deugdzaam aandoende waskaarsen-gele huidskleur.

Maar zijn paspoort ten name van Stiggins D.D., Obadia Ezechiël, was, om met de moralisten onzer vaders te spreken, even vals als zijne inborst. In de lobbies en wandelgangen van de Internationale Onderwereld stond hij te beruchter faam bekend als 'De Stinker', als de 'Doodskop', als het 'Insektenpoeder', maar ook wel als de 'Broek met Bonken', de 'Lijkenvreter' of de 'Poltergeist', de 'Humburger' of de 'Bumhurger'. Maar in de bloemlezing van Centre Street, Politiehoofdkwartier, New York, alsmede in de annalen van de F.B.I. stond hij te boek onder de enige naam waarop hij in deze wereld enig geboorterecht kon doen gelden, namelijk: Harry Higgins. Hij was, althans voor zover zichtbaar, geheel in het zwart; evenals zijn paraplu. Maar in die zwarte competitie won de paraplu op punten, want de Rev. O.E. Stiggins had tenminste een witte halsband om. Onder de douane verwekte zijn valies vol geborduurde en ingelijste vrome spreuken, vol bundels ingenaaide anti-alcoholische spuitwatertraktaten, slechts bolle hilariteit, evenals de koffer vol één-rechts-twee-averechts gebreide wollen onderbroeken en borstrokken.

De douane had ongelijk.

Onder de debarkerende passagiers merkten wij tevens op: – een niet meer zo heel jonge, maar misschien juist daarom zo bijzonder pikante... Miss Elwyn Stafford.

De Schaduw kende haar uit menig Avontuur.

Het was natuurlijk stom toeval dat zij net naast de Reverend Obadia Ezechiël Stiggins D.D. stond toen diens bagage gevisiteerd werd en diens vrome ondergoederen en gebreide spreuken zo'n bonte lol verwekten onder de douaniers.

Verder was O. E. Stiggins D.D. zich er op geen duizend zeilen na van bewust dat zijn bagage reeds eerder bezocht was; – en wel op de hoge zee, in zijn hut, halverwege de Atlantische Oceaan, kort voor middernacht eer hij door vier stewards vierendeelsgewijze van de bar naar zijn bed gesjord was, na een zitting waarbij Elwyn Stafford voornoemd kosten noch moeite had gespaard om Stiggins, alias Higgins, met champagnecocktails zó ver te krijgen. Wát Higgins echter een kwartier of zo later de scherpe mieren van de angst over het lijf joeg, was het feit dat iemand inderhaast kans had gezien om met rode inkt een levendige en welsprekende ‘T’ toe te voegen aan dat ‘D.D.’ achter zijn naam op het etiket aan het handvat van zijn valies.

‘Rev. O.E. Stiggins, D.D.T.’

Hij fronste.

Enige tijd nadien, maar niet heel veel later, ontving de douane te Cherbourg een pracht van een officiële ‘Uitsmijter’, op papier van de Sûreté Nationale te Parijs, en getekend: Ch. C. M. Carlier, Hoofdinspecteur.

De blauw-gekielde porteur plaatste de handbagage van Miss Elwyn Stafford in het net van een eerste-klas coupé van de boottrein Cherbourg-Parijs.

De Rev. O. E. Stiggins D.D.T. bekeek zijn medereizigster met een blik die haar de gewaarwording bijbracht dat zij op het punt stond om in het bad te stappen. Het bezorgde haar een onbehaaglijk gevoel, en zij was toch het een en ander gewend. Vervolgens legde Stiggins zijn krant neer en sprak enkele schone woorden op zalvende toon, maar vermeed elke toespeling op die vrolijke avond aan boord.

‘Wát een weer,’ zei Elwyn Stafford, terwijl de trein zich onder kletterende regenvlagen in beweging zette. ‘Broeder, wát een weer!’

‘Ja,’ beaamde Broeder. ‘Maar toch,’ voegde hij er met zalvende stem aan toe, ‘hebben wij veel om dankbaar voor te zijn. Een goede reis, een behouden aankomst...’

Elwyn Stafford knikte, en zij dacht aan al de ‘dope’ die Stiggins, dank zij zijn zonderlinge bagage, door de douane had weten te smokkelen. En het stelde haar voor een dilemma, ook al omdat zij in Parijs hoogstens een uur speling had tussen de aankomst van de trein en het vertrek van de Air France bus naar de luchthaven Le Bourget.

Bovendien was zij, eigener gelegenheid, op jacht naar ‘Edeler’ wild dan

een Harry Higgins die, in haar zienswijze, slechts een onderdeel vormde in een organisatie die haar vertakkingen over méér dan één werelddeel spreidde. En die ontmoeting aan boord, gevolgd door het herkennen van ‘Het Insektenpoeder’ onder het vrome mom van de Rev. Obadia Ezechiël Stiggins D.D. – alias Harry Higgins – was niet meer dan louter toeval geweest. Maar het bracht niettemin z’n complicaties mee, want zij voelde zich nu wel verplicht om een zekere Ch. C. M. Carlier een tip te geven, waar deze haar in het verleden meer dan eens zulke grote diensten had bewezen, haar eens vrijwel het leven had gered. Maar...

Maar zij had van nature reeds een hekel aan ‘tienprocenters’ en bovendien was het minstens twijfelachtig of mijnheer Carlier genoeg zou nemen met tien procent. Tien procent van een fikse som, die het F.B.I. uitloofde aan een ieder die de hand zou weten te leggen op het vernuft dat die Internationale Organisatie van gifhandelaars leidde en bestuurde. Zij had zo het griezelig gevoel, dat mijnheer Carlier welereis vijftig procent zou kunnen eisen. Nee, met alle respect voor de Schaduw, zij speelde het gevaarlijke spel toch maar liever alleen en op eigen houtje; – ook al vanwege de avontuurlijke kant ervan, nog afgescheiden van alle winstbejag. En dus was het niet raadzaam de Schaduw in te lichten omtrent haar aankomst in Frankrijk, en tevens was het minstens waarschijnlijk dat, in de loop van dit avontuur, hun wegen tòch wel ergens zouden kruisen. En dan kon men altijd verder zien.

Later vond de Schaduw het zo bijster merkwaardig dat de anders toch zo geslepen en slimme Elwyn Stafford – (voor wie hij overigens een zwak had) – toen niet verder had gekeken dan de lengte van haar wipneus, en klaarblijkelijk niet beseft had dat hij, de Schaduw, uiteraard zo nu en dan passagierslijsten doorkeek, en... nevens namen, zich ook pseudoniemen en aliassen herinneren kon.

Juist op dat moment werd hij opgebeld, uit Cherbourg, – en onmiddellijk daarna belde hij opnieuw Parijs.

Op het station, waar de boottrein uit Cherbourg aankwam, stond een jongmens de trein op te wachten. Hij behoorde tot de nieuwe generatie van de Sûreté Nationale, en vertoonde zich dús zonder een verraderlijke bolhoed of overschoenen, een snor of een guttapercha regenjas een pijp of een paraplu. Maar hij was daarom niet minder, of juist des te meer, bij de pinken. En zelfs slechts min of meer goedgelijkende portretten, waarvan de Sûreté hem er zo juist enkele had laten zien, waren voor hem voldoende om...

Hij zei: 'Ah...!' en dan, na een ogenblik: 'Ze schijnen samen te reizen ook.'

Elwyn Stafford haastte zich per taxi van het station naar de bureaus van Air France, op de Champs Elysées, om er het van New York uit gereserveerde plaatsbewijs in ontvangst te nemen, – maar nevens dat van New York uit gereserveerde plaatsbewijs, nam zij tevens, en tot haar verbazing, een telegram in ontvangst. Het was merkwaardig karig aan woorden. Het bevatte er, precies geteld, slechts vijf. En van die vijf was één dan nog een handtekening: Het luidde: 'Goede jacht, dunkt mij.' En de ondertekening bestond slechts uit een 'S'.

En veel te laat herinnerde zich Elwyn Stafford, dat de Schaduw uiteraard haar 'alias' kende. Het alias, dat Edith Sutherford luidde...

'Hell...!' mompelde Elwyn Stafford. 'De passagierslijst...' Maar zij vergiste zich, want met geen mogelijkheid hadden de door de Schaduw die morgen gelezen en in Parijs gedrukte ochtendbladen de passagierslijst kunnen bevatten van een schip dat pas diezelfde morgen Cherbourg binnen was gelopen...

Later vertelde de Schaduw haar, eens te meer, dat hij, zonder zijn kostbare P.G.D. of C.C.D. al heel lang een heel dood mannetje zou zijn geweest, en dat die P.G.D. of C.C.D. zelfs aan boord van oceanen bevarende schepen 'tentakels' had, of 'vangarmen' of, zoals de Schaduw het zelf noemde: 'lijmstroken'.

De naam die de Schaduw, die morgen, in een passagierslijst ontdekt had, en waarvan de ontdekking hem tot al dat getelefoneer genoopt had, was een geheel andere; – maar de persoon in kwestie had hem niettemin het geheim onthuld, dat er zich, aan boord van de 'Ile de France', ook een zekere Edith Sutherford bevond... alsmede een zekere Obadia Ezechiël Stiggins D.D.

En de Schaduw had kwajongensachtig gegrinnikt.

Maar het geval Henriëtte Montriond, waarvan de ochtendbladen wél een verslag bevat hadden, had hem te denken gegeven. En hij had zo de indruk, dat het langzamerhand tijd werd om naar Parijs terug te keren.

Hij wachtte echter op een wenk van Hogerhand.

Inmiddels was Henrick de Buyt, met zijn drie dochters en de toegewijde secretaresse Dorothea Spills, op zijn landgoed tussen St. Paul-de-Vence en Cagnes-sur-Mer aangekomen, – en hij had er de schriftelijke

invitatie van zijn buurman gevonden, waarbij hij, Henrick de Buyt, met dochters en secretaresse, werd uitgenodigd tot een feestmaaltijd. Met die uitnodiging had mijnheer Carlier zich de onsterfelijke dank van de secretaresse, Dorothea Spills, op de hals gehaald; want het overkwam haar niet elke dag dat zij samen met de familie Buyt ergens uitgenodigd werd.

De Hotchkiss bereikte de Zuidkust ongeveer twee uur later dan het merkwaardige voertuig van Polycarpus Frochot, wat echter voorname-lijk te wijten viel aan het feit dat de inzittenden van de Hotch nog al lang over de in Digne gebruikte thee gedaan hadden.

En op dat moment besefte zelfs de Schaduw nog niet dat de draden van merkwaardige verwickelingen zich bereids gekruist hadden, dat in de verte de trompetten van Avontuur schalden, en dat hij, op de avond van zijn verjaardag, om zich heen elementen verzameld had, die alle het hunne zouden bijdragen in de ontwikkeling van een drama waarvan hij, op dat moment, nog geen besef koesterde.

Alles in Huize Carlier stond gereed voor een feest; – maar onder invloeden van verre, tevens voor drama en tragedie...